

Tora Jönsson Dahlqvist

Jag var fars "bäste dräng"

Barndomsminnen från Stenestad

Eftersom jag har blivit ombedd att skriva lite om min barndom och min uppväxt, så skall jag försöka skriva lite om det. Jag föddes uppe i Stenestad, inne i skogen. Mina två systrar föddes i Helsingborg, vilket de var rätt stolta över. Min far var byggmästare och min mor var finsömmerska, som det kallades på den tiden. Far var uppe i Stockholm och arbetade på bygge och så gick han på arkitektskola på kvällarna. Han byggde flera hus i Helsingborg, villor kanske det kallas. De står än i dag uppe vid Olympia. Stjärneborg, Urania och Doris med flera.

Men då det var krigstid och ont om mat beslutade de sig för att flytta upp till Stenestad och överta fars hem som då var ledigt. Farfar gick bort rätt tidigt så farmor skötte stället med hjälp av en som hette Nils Johansson. Det var nog inte lätt alla gånger för mor som var född i stan, att bli lantbrukarhustru. Men farmor bodde kvar några år och hon var mycket duktig. Så mor lärde sig allting, slakt, bak och allt som tillhör. Och så var det långt efter vatten vid en brunn, så man fick dra upp vattnet med en krok i en spann. Men med tiden blev det bättre. Far byggde nya hus eftersom de var gamla och dåliga och samtidigt placerade han byggnaderna så det blev bättre utsikt till stora vägen. Far döpte gården till Solbacka. Det var passande för den låg så vackert.

Fars dröm var ju att få en pojke som kunde överta stället. Men det blev tre flickor och eftersom jag var minst så fick jag bli fars dräng. Men vi hjälptes alla åt, vi hade en fin barndom. Vi lekte och hade roligt, vi bollade och hoppade hage. Jag tyckte det var ensamt när dom andra gick till skolan. Jag sade ofta, mor vad ska jag nu göra. Därför sade mor- låt tösen börja skolan, så får hon att göra. Så jag fick börja skolan när jag var sex år och det gick bra. Värst var det med räknatabellen. Jag sa - den lär jag aldrig. Men mor sade att det dröjde inte länge, innan jag kunde den.

När jag blev vuxen och far ofta var ute på byggarbeten (bl.a. nere vid Finnstorp och byggde rävalyror som var aktuella till silverrävar, på den tiden) så lärde jag mig att plöja vilket jag tyckte var mycket roligt. Där kom en man på vägen, det var Viktor Håkansson,

han stannade och såg på när jag plöjde och så sa han - det vill si -du plöjer nästan lika rakt som din far. Och det var inte dåligt för far var noga. Min syster Brita var specialist på att lägga fina höstackar. Det blev riktiga "sockertoppar". Efter hand som mina systrar blev vuxna kom de ut och fick platser. Den äldsta, Gertie, gick på Önnestads folkhögskola. Hon lärde till sjuksköterska. Min syster Brita kom till Gunnar Johansson i Åstorp, till missionskapellet, där han och hans fru var föreståndare.

Vi var ju medlemmar i E.F.S.-ungdomsförening (evangeliska fosterlands stiftelsen). För att återgå till ungdomen. Vi var många ungdomar som tillhörde föreningen och vi hade mycket roligt. Vi hade en sångkör som jag också var med i, man behövde inte ha så bra röst för att vara med där. Jag spelade gitarr och andra spelade fiol, mandolin och cittra. När vi var i åldrarna 13 - 18 år var några av oss på juniorläger i Åsljunga, en vecka. Ett år var vi alla tre syskonen med, jag var tretton och Gertie var aderton. Det var flickläger och pojkläger var för sig på den tiden. Senare blev det gemensamt. Det var mycket givande och roligt.

Under åren när vi var hemma gick vi omkring till lantbrukarna och hjälpte till och plocka potatis. Till att börja med fick vi en krona och femtio öre om dagen, plus maten. Efterhand ökade de till två kronor och då var vi mycket stolta när vi kom hem med en hel tvåkrona. Jag var även med och planta på Dragesholm. Baron Otto Bennet var med ute ibland, jag tyckte han var så hygglig. När han kallade på mig, - fröken Jönsson kom hit, så fick jag den allra ordentligaste maken, för vi var två och två i par. En hackade hål och jag satte plantan. Det var ju inte alla som var så trevliga. Baronen kände mig så han visste att jag inte var van vid lite fräcka historier som kunde förekomma. När vi blev några år äldre, sjutton eller aderton var vi några ungdomar som var med på ett kristet ungdomsläger i Markaryd. Vi var fyra flickor och två pojkar. Vi cyklade hela vägen dit och det var roligt. Pojkarna tältade och flickorna bodde på ett missionshem. Vi fick många goda vänner.

Sedan gifte jag mig och det var inte alltid så bra. Min mans spritbegär tog överhand ibland, så det var tragiskt. Så gick det som det gick, det blev skilsmässa. Men jag träffade en ungdomsvän som blivit änkeman och vi började att umgås. Vi var ju bekanta från ungdomen, så vi är såkallat "särbo" så jag har fått många lugna och sköna år till sist och har fortfarande.

Tora Dahlqvist är dotter till Janne Jönsson och hans hustru Emma